

Schorsing

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 27 april 2009, bij de commissie ingekomen op 1 mei 2009, is appelland in beroep gekomen van een beslissing van verweerster, hem mondeling medegedeeld op 23 maart 2009 en bevestigd bij ongedateerde brief, door appelland ontvangen op 25 maart 2009, waarbij appelland is geschorst op grond van artikel 8.a.6., eerste lid, van de CAO/VO voor de duur van maximaal 4 weken.

Blijkens het beroepschrift stelt appelland tevens beroep in tegen het besluit hem de toegang tot het gebouw slechts te verlenen na toestemming van de algemeen directeur van de Esloo Onderwijsgroep.

Bij brief van 18 mei 2009, bij de commissie ingekomen op 19 mei 2009, is appelland in beroep gekomen van een beslissing van verweerster, hem medegedeeld bij brief van 13 mei 2009, waarbij appelland is geschorst op grond van artikel 9.a.6., tweede lid onder f. van de CAO/VO voor de duur van drie maanden.

Verweerster heeft op 12 juni 2009 een verweerschrift ingediend.

Beide partijen hebben hierbij producties ingediend.

Op 14 juli 2009 heeft te Eindhoven ten overstaan van de commissie de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Appelland was in persoon aanwezig. Namens verweerster zijn verschenen, Algemeen Directeur van de, en verweersters gemachtigde.

2. De feiten

Appelland is sedert 1 mei 2006 aangesteld als vestigingsdirecteur van het College, dat onder het bevoegd gezag staat van verweerster en deel uitmaakt van de

In een gesprek op 17 maart 2009 heeft de algemeen directeur van de aan appelland meegedeeld dat hij als directeur onvoldoende grip had op de school, dat er sprake was van een hoog personeelsverloop, dat er een zeer lage instroom van leerlingen was en dat er steeds meer signalen van onvrede over communicatie waren. De situatie werd dermate ernstig en structureel geacht dat een aanpassing in de samenstelling van de directie noodzakelijk werd gevonden. Een aan de directie toe te voegen extern persoon zou als directeur de eindverantwoordelijkheid voor het College krijgen; appelland zou nieuwe taken en activiteiten krijgen en zijn salarisschaal en functiebenaming van directeur behouden.

Omdat appelland in een nader gesprek op 23 maart te kennen gaf dat hij er niet mee akkoord kon gaan dat hem de eindverantwoordelijkheid voor de school zou worden afgenomen, is appelland op 23 maart 2009 conform artikel 8.a.6., eerste lid van de CAO/VO geschorst, welk besluit kort daarna schriftelijk is bevestigd.

Nadat aan appelland bij brief van 8 april 2009 het voornemen daartoe was kenbaar gemaakt en appelland gebruik had gemaakt van de gelegenheid zich daartegen te verweren, heeft verweerster appelland ingaande 13 mei 2009 conform artikel 9.a.6., tweede lid en onder f. voor de duur van drie maanden, derhalve tot 13 augustus 2009, geschorst. Deze schorsing beoogt blijkens de brief van 8 april 2009 een verlenging van de eerder opgelegde schorsing en berust op dezelfde gronden.

Tegen beide schorsingsbesluiten heeft appelland beroep bij de commissie ingesteld. In zijn beroepschrift stelt appelland tevens in beroep te komen tegen het besluit hem de toegang tot het gebouw slechts te verlenen na toestemming van de algemeen directeur van de

Inmiddels is door verweerster bij de kantonrechter een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst ingediend, dat in september 2009 zal worden behandeld.

3. De standpunten van partijen

3.1. In zijn beroepschrift heeft appelland eerst een aantal formele bezwaren tegen de schorsing aangevoerd. Vervolgens heeft appelland uitvoerig uiteengezet welke situatie hij bij zijn aantreden als directeur in 2006 op het College aantrof, welk beleid hij vervolgens heeft gevoerd, welke acties hij heeft ondernomen en tot welk resultaat dit alles tot aan zijn schorsing geleid had. De commissie verwijst hiervoor naar het beroepschrift en de ter zitting overgelegde pleitnota. Appelland concludeert op grond van deze uiteenzetting dat het hoge personeelsverloop en de achterblijvende leerlingenaantallen verklaarbaar zijn, niet negatief zijn te duiden en niet toe te schrijven zijn aan falend management. Ook concludeert appelland dat de interne en externe communicatie goed zijn geregeld en dat hij voldoende grip op de school had; de school had zich volgens de onderwijsinspectie ontwikkeld van zeer zwak tot zwak, waarmee de doelstelling van het schoolplan

was gehaald. Al met al betwist appellant dat er een deugdelijke grond zou bestaan om hem zijn functie van eindverantwoordelijk directeur af te nemen.

3.2. Verweerster heeft in haar verweer de conclusies van appellant bestreden. Verweerster stelt dat de door haar geconstateerde problemen en signalen de centrale directie op verschillende wijze bereikten, uit interne, maar ook uit externe bron. Samengevat wordt door verweerster betoogd dat de activiteiten ten behoeve van de leerlingenwerving ondermaats waren. Het afwezige leiderschap leidde tot een groot personeelsverloop en tot ziekte bij het personeel. Er werden wel veel plannen gemaakt, maar de docenten waren te weinig bij de opstelling van deze plannen betrokken en zij werden onvoldoende geïmplementeerd. Binnen de school werden de geluiden over gebrekkige communicatie steeds luider. Ondanks dat er geen formele functioneringsgesprekken hebben plaatsgevonden is er meermalen uitgebreid met appellant over zijn functioneren gesproken en is hem dringend verzocht dit te verbeteren, aldus verweerster.

4. De beoordeling

4.1. De ontzegging van de toegang tot de school

4.1.1. Tegen de ontzegging van de toegang tot de school staat, zoals volgt uit artikel 19, eerste lid van de CAO/VO, geen beroep bij de commissie open. Bovendien is er geen sprake van een -afzonderlijk- besluit tot deze ontzegging, aangezien blijkens artikel 9.a.6., derde lid van de CAO/VO, de ontzegging vanzelf aan de schorsing verbonden is. Het hiertegen ingestelde beroep moet daarom niet ontvankelijk worden verklaard.

4.2. De spoedschorsing van 23 maart 2009

4.2.1. De commissie ziet geen formele gebreken, die aan dit schorsingsbesluit zouden kleven. Overeenkomstig de CAO/VO is appellant op 23 maart 2009 in de gelegenheid gesteld zijn opvattingen over een schorsing kenbaar te maken, hetgeen hij blijkens de schorsingsbrief ook heeft gedaan.

4.2.2. De commissie neemt als uitgangspunt dat de mogelijkheid van een spoedschorsing, zoals geregeld in artikel 9.a.6., eerste lid van de CAO/VO, is bedoeld voor die gevallen, waarin het zo dringend noodzakelijk is deze onmiddellijk te doen ingaan, dat de voor de werknemer meer waarborgen biedende procedure, die kan leiden tot een schorsing op grond van artikel 9.a.6., tweede lid, van de CAO/VO, redelijkerwijs niet kan worden afgewacht. Dat in het onderhavige geval een dergelijke dringende noodzaak aanwezig was is naar het oordeel van de commissie niet aangetoond. Volgens de eigen stellingen van verweerster bestond er al enige tijd twijfel aan het goed functioneren van appellant en zou daar met hem indringend over gesproken zijn. Ontheffing uit de functie is daarbij nooit ter sprake gekomen of blijkbaar urgent geacht. Er is niet gesteld of gebleken dat zich op of rond 17 maart 2009 een zodanige ernstige wijziging in de situatie omtrent het functioneren van appellant voordeed dat zijn verdere aanwezigheid in de school een ernstige bedreiging zou vormen voor de goede gang van zaken. Niet valt in te zien waarom verweerster de realisatie van haar wens om de directievoering met eindverantwoordelijkheid zo spoedig mogelijk bij een nieuw aan te stellen directeur te leggen niet nog enkele weken, tijdens de verweerprocedure van artikel 9.a.8. van de CAO/VO, had kunnen uitstellen.

De commissie acht het beroep tegen de spoedschorsing daarom gegrond.

4.3. De schorsing van 13 mei 2009

4.3.1. Ook met betrekking tot dit schorsingsbesluit ziet de commissie geen formele gebreken die reeds tot gegrondverklaring van het beroep zouden moeten leiden. Appellant kan worden toegegeven dat er in de periode van 23 april tot 13 mei 2009 formeel geen sprake is geweest van een situatie van schorsing en van het doorlopen van de toegangsontzegging. Voor het overige zijn bij de oplegging van de schorsing de voorschriften van de CAO/VO gevolgd. Weliswaar heeft verweerster het definitieve schorsingsbesluit eerst genomen ongeveer een maand na het verweer, doch dat wordt mede verklaard doordat appellant daarin een voorstel heeft gedaan, dat nog geleid heeft tot een gesprek op 7 mei 2009. Onder de gegeven omstandigheden is er daarom geen strijdigheid met artikel 9.a.8. van de CAO/VO, waarin is bepaald dat het definitieve besluit zo spoedig mogelijk na het verweer ter kennis van de werknemer wordt gebracht. Hetgeen door

appellant voorts in dit verband is opgemerkt over de zijn inziens eveneens onzorgvuldige wijze waarop verweerster heeft gehandeld ter zake van zijn ziekmelding en re-integratie moet hier buiten beschouwing blijven, aangezien dit geen verband houdt met het besluit tot schorsing.

4.3.2. De commissie is van oordeel dat een ingrijpend rechtspositioneel besluit als het onderhavige moet berusten op concrete, op enigerlei wijze verifieerbare feiten betreffende de gedragingen en/of het functioneren van de betreffende werknemer, waaraan de overtuiging kan worden ontleend dat er inderdaad sprake is van een zodanig ernstige situatie dat schorsing noodzakelijk is. Indien in de visie van de werkgever een dergelijke situatie aanwezig is op grond van onvoldoende functioneren, zal dit in het algemeen moeten kunnen blijken uit schriftelijk opgemaakte beoordelingen en/of verslagen van functioneringsgesprekken, dan wel uit verslagen van andere gesprekken of andere overtuigende gegevens. Bij de beoordeling hiervan in dit geval mag ook niet uit het oog worden verloren dat het hier niet gaat om een als tijdelijk bedoelde schorsing. Dat appellant niet meer in zijn functie van eindverantwoordelijk directeur zou terugkeren en door een ander zou worden vervangen, stond bij de aanvang van de schorsingsperiode voor verweerster reeds vast. Dit legt op verweerster nog meer de verplichting het gestelde disfunctioneren van appellant en de onmogelijkheid daarin voldoende verbeteringen aan te brengen aannemelijk te maken.

4.3.3. Niet in geschil is dat er tijdens het dienstverband omtrent het functioneren van appellant geen beoordelingen en/of functioneringsgesprekken hebben plaatsgevonden. Weliswaar is door verweerster gesteld dat de centrale directie al lange tijd met appellant over de problemen in gesprek was en dat de contacten in de periode vóór 17 maart sterk geïntensiveerd zijn, maar hiervan is geen enkele schriftelijke weergave voorhanden. Nu partijen betreffende welhaast elk onderdeel van hetgeen aan appellant verweten wordt volstrekt uiteenlopende lezingen geven, moet de commissie bij gebrek aan concrete gegevens concluderen dat verweerster er niet in is geslaagd haar standpunt betreffende het onvoldoende functioneren van appellant voldoende feitelijk te onderbouwen.

4.3.4. Door verweerster is gewezen op een drietal door derden uitgebrachte rapportages van mevr., van de heer, en van de heer, Uit deze rapportages komt ook naar het oordeel van de commissie onmiskenbaar het beeld naar voren dat er op het College met betrekking tot het functioneren van het docententeam nog veel verbeterd kon worden. In dit verband wordt in die rapportages ook op het functioneren van appellant als leidinggevende kritiek geuit. De commissie kan echter in deze stukken, die alle dateren van enkele maanden voor de opgelegde schorsing, onvoldoende aanknopingspunten vinden voor het standpunt dat de daarin beschreven problemen, waarmee het College te kampen heeft, te wijten zijn aan het optreden van appellant als directeur en dat verbetering daarvan onder zijn leiding uitgesloten moet worden geacht. Ondanks de daarin gesignaleerde problemen bieden deze rapportages op zich geen grond voor het oordeel dat appellant in zijn functie niet langer gehandhaafd kon blijven. Temeer omdat deze rapportages niet ten doel hadden het functioneren van de directie te onderzoeken en te waarderen, had het voor de hand gelegen naar aanleiding hiervan over te gaan tot gerichte functioneringsgesprekken, waarop ook artikel 16.7 van de CAO/VO ziet.

4.3.5. Met betrekking tot de in het verweerschrift genoemde klachten, onder meer over appellant, die vanuit het personeel door een drietal personeelsleden aan de centrale directie zijn geuit, merkt de commissie op dat de inhoud van die klachten niet aan de commissie bekend is, en dat onweersproken door appellant is gesteld dat deze klachten, hoewel dat was toegezegd, niet meer inhoudelijk met hem zijn besproken. Deze klachten kunnen om die reden niet aan de grondslag van het schorsingsbesluit bijdragen.

4.3.6. Nu de spoedschorsing en de schorsing van 13 mei 2009 berusten op hetzelfde door verweerster gestelde feitencomplex en in elkaars verlengde liggen, kon de schorsing van 13 mei 2009 ingevolge artikel 9.a.6., tweede lid onder f. van de CAO/VO, slechts worden opgelegd voor de duur van drie maanden minus vier weken, derhalve tot 16 juli 2009. Derhalve is de schorsing, voor zover deze is opgelegd over de periode vanaf deze datum tot 13 augustus 2009, in strijd met de CAO/VO.

4.3.7. Op bovenstaande gronden oordeelt de commissie dat niet is aangetoond dat het belang van de instelling de schorsing vorderde en dat de schorsing voor een deel in strijd is met de CAO/VO, zodat het beroep daartegen gegrond is.

Derhalve wordt door de commissie beslist als volgt.

5. De beslissing

De Commissie voornoemd,

verklaart het beroep tegen de ontzegging van de toegang tot de school niet-ontvankelijk;
verklaart het beroep tegen het besluit tot spoedschorsing van 25 maart 2009 gegrond;
verklaart het beroep tegen het besluit tot schorsing van 13 mei 2009 gegrond.

Deze beslissing is gegeven in Eindhoven op 14 juli 2009 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, en F.A.J. van Moorsel, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.